

Folosirea Psalmului 2 în Noul Testament

Am studiat deja mărturia remarcabilă a psalmistului referitoare la filiațiunea Unului lui Iehova, care este exprimată în cuvintele Fiului Însuși: „*Voi vesti hotărârea: „Domnul Mi-a zis: «Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut»”*”. În primul rând Iehova recunoaște neîngrădit relația veșnică din Dumnezeire, care a existat înainte de întemeierea lumii: „*Tu ești Fiul Meu*”. În afară de aceasta Iehova spune: „*astăzi Te-am născut*”. În această propoziție secundară El parafrazează exact o perioadă de timp sau un moment („astăzi”) în care are loc nașterea Fiului.

De aceea Împăratul lui Iehova era Fiul lui Iehova, înainte ca El să fie născut în timp, și El a apărut printre oameni cu scopul să instaureze în Sion demult făgăduita Împărăție a dreptății și a păcii. Intrarea Unului în casa și familia lui David a avut loc într-un mod neobișnuit. Și deoarece El era cu adevărat Fiul lui David, deoarece Maria, care descindea din genealogia regală a lui David, „*s-a aflat însărcinată prin Duhul Sfânt*”, El era tot așa de adevărat și Domnul (Adonai) lui David, deoarece El era Fiul lui Iehova din toată veșnicia. El era acest Fiu, atunci când a fost născut în lume, deoarece El era Fiu chiar înainte de nașterea Sa: o realitate care nu se poate aplica cu adevărat la nici o creatură și la nimeni altul în afară de El Însuși. Compară Psalmul 110.1 și Matei 22.41-46.

Adevărul despre filiațiunea veșnică a oferit poziției mesianice a Domnului Isus un caracter sublim și incomparabil și realitatea gloriei Sale personale ca Fiu a îngreunat nedescris de mult păcatul lui Israel – în ceea ce privește lepădarea Sa. Mesia trimis lor era nu numai Robul lui Iehova – Isaia descrie demnitatea Sa neobișnuită și caracterul Său ales -, ci El era Fiul lui Iehova, așa cum David călăuzit de Duhul mărturisește în acest Psalm. Iehova L-a trimis ca Rob, ca să strângă rodul viei, dar ca Fiu al Său să primească onoare de la lucrătorii viei; El spune în Matei 21.37: „*Vor avea respect pentru Fiul Meu*”. Dar cu necredință păcătoasă au disprețuit pe Cel trimis ca Slujitor și L-au răstignit ca Fiu.

Nu era – vorbind în limbajul pildei – Cel trimis Fiul Stăpânului viei înainte ca El să fie trimis pentru îndeplinirea misiunii? Nu ne este El prezentat în pildă ca Fiu, ca Cel care a fost reținut pe planul secund până când toate celelalte mijloace mai puțin însemnate au fost aplicate la viticultori și au eșuat? Cu certitudine era așa. El a venit la ei nu ca Fiu, nu ca Acela care abia scurt timp înainte a devenit Fiu și era prevăzut pentru acest scop, ci în baza dreptului Său personal pe care îl avea în Sine Însuși. Lucrătorii au știut aceasta, căci au spus: „*Iată moștenitorul! Veniți să-L omorâm*”. Și crima lor față de Fiul, nu omorârea slujitorilor Domnului începând de la Abel până la Zaharia, era motivul propriu-zis pentru mânia lui Dumnezeu, care i-a lovit până la extrem (Matei 21.33-41; 23.34-36).

Vrem acum să aruncăm o privire asupra citatelor din Noul Testament a Psalmului 2.7 și să încercăm să cunoaștem însemnătatea deosebită a cuvintelor profetice, așa cum ele sunt prezentate acolo, luând în considerare contextul în care ele sunt prezentate. Locul este citat de Pavel o dată în vorbirea adresată iudeilor în sinagoga din Antiohia (Faptele Apostolilor 13.33) și de două ori în scrisoarea sa adresată iudeilor care mărturiseau că sunt creștini (Evrei 1.5; 5.5). În toate cele trei cazuri vom vedea că intenția de a cita acest loc consta în a justifica filiațiunea lui Mesia pe baza autorității afirmației divine, așa cum este ea dată în Psalmul 2. Acest Unul, pe care Dumnezeu L-a trimis, a venit nu numai să exercite funcția Sa de Mijlocitor ca Cel născut de Iehova, ci El a venit ca Fiu în dreptul Său personal, pe care l-a

posedat deja înainte de ziua întrupării Sale ca Om. Vai, cât de mare este totuși păcatul, să respingi pe un trimis ca El!

1. Făgăduințele lui Dumnezeu s-au împlinit în Fiul

Pavel a făcut cunoscut adunării iudeilor din sinagoga din Antiohia, că Dumnezeu „a adus un Mântuitor, pe Isus” lui Israel din sămânța lui David (Faptele Apostolilor 13.23). După aceea le-a prezentat că – fără să țină seama de faptul că poporul L-a lepădat și L-a omorât – Dumnezeu L-a înviat dintre morți și că acum este iertare și îndreptățire pentru toți cei care cred.

Dacă cercetăm pe scurt construcția vorbirii lui Pavel, vedem că apelul său adresat ascultătorilor se baza pe faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu; acest adevăr a fost de la început caracteristica deosebită a slujbei apostolului Pavel (Faptele Apostolilor 9.20). Spre deosebire de aceasta, predica lui Petru a exprimat că Nazarineanul răstignit a fost glorificat în cer.

Construcția vorbirii lui Pavel

După ce Pavel s-a referit la istoria națională a iudeilor începând din Egipt și până la domnia lui David, el a vestit că învierea lui Isus era împlinirea actuală a făgăduințelor lui Dumnezeu de a le trimite un Mântuitor. El se referă la trei evenimente istorice de bază referitoare la Hristos:

1. La înaintașii Lui (versetele 24 și 25)
2. La venirea Lui și răstignirea Lui în Ierusalim (versetele 27-29)
3. La învierea Lui (versetele 30 și 31).

În legătură cu respingerea „Mântuitorului Isus”, Pavel amintește două caracteristici deosebite. Prin faptul că ei L-au tăgăduit și L-au omorât, iudeii erau (a) vinovați de păcatul de a nu-L fi recunoscut (versetul 27), și (b) prin faptul că L-au condamnat, s-au împlinit Scripturile (versetele 27 și 29). Aceleași două caracteristici se găsesc și în acuzarea adusă de Petru iudeilor în Ierusalim (Faptele Apostolilor 3.17,18).

Citarea scrierilor din Vechiul Testament

După ce apostolul a prezentat pe scurt adevărul istoric în versetele 24-31, el lasă în versetele 32-37 să cadă lumina mărturiei Duhului Sfânt din Vechiul Testament pe două din aceste adevăruri. În timp ce el (1) nu ia în seamă prorociile din zilele de demult referitoare la Ioan Botezătorul ca antemergător al Mântuitorului, el citează mărturiile scrise ale vorbirii divine referitoare la slava personală a lui Isus, pe care Dumnezeu L-a înviat. (2) Apostolul spune că în Domnul Isus este împlinirea făgăduinței: „După cum este scris în psalmul al doilea: *„Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.”*” (versetul 33).

După aceea apostolul aplică un alt loc din Scriptură la cel de-al treilea eveniment istoric – învierea Sa – (versetele 34-37). Învierea Domnului Isus dintre morți, ca niciodată să nu mai vadă putrezirea, era vestită în Isaia 55.3; Psalm 89.19 și 16.10. Pavel a dovedit că această prorocie nu putea să se refere la David, deoarece Dumnezeu nu l-a înviat dintre morți; de aceea aceasta s-a împlinit în sămânța lui, în Cel pe care Dumnezeu „L-a înviat”.

Observă acum în lumina acestor corelații premergătoare efectul îndemnului lui Pavel care urmează acum: „*Să știți dar, fraților, că prin El vi se vestește iertarea păcatelor*” (versetul 38).

Degetul arătător al vorbitorului inspirat era îndreptat spre „El”. Pavel le-a făcut cunoscut pe Unul, pentru care – așa cum explică el – atât istoria recentă cât și prorociile de demult serveau ca dovezi. Aparține istoriei recente faptul că Isus S-a născut în cetatea lui David, că El a fost atârnat pe un lemn în afara Ierusalimului și că El a fost pus în mormântul lui Iosif din Arimateea. Aceasta era descrierea scurtă a apostolului despre „învierea” acestui Unul, în care făgăduințele lui Dumnezeu sunt da și Amin, și a felului în care El a fost primit de aceia la care venise.

Dar ce a spus psalmistul cu privire la Împăratul mesianic? David a ținut cu tărie spre slava Sa un ecou al gloriei Sale personale din trecutul veșnic. Iehova a salutat cu bucurie înaintea lumii întregi pe Acela care va veni. Iehova nu I-a spus: „Tu ești Împăratul Meu” sau „Tu ești trimisul Meu”, pentru ca în felul acesta – ca semn al maiestății Dătătorului – să acorde valoare misiunii de mijlocire și de guvernare, care I-au fost date, nu, Iehova I-a zis: „*Tu ești Fiul Meu*”, prin aceasta rămânând exclusiv la relația Sa personală din Dumnezeire.

Din învățătura întrupării ca Om, așa cum ea ne este făcută cunoscut în acest psalm, învățăm că Persoana oferă funcției o demnitate unică în felul ei. Când Fiul a devenit Slujitor, la ce nivel minunat a fost ridicată slujba prin El! Vrem să studiem mai îndeaproape acest cuvânt profetic.

Aplicarea psalmului al doilea

Prin citarea acestor locuri din Scriptură apostolul constată egalitatea „Acestuia”, despre care vorbea, cu Fiul lui Iehova, care a fost prorocit de Duhul. În această prorocie s-a făcut referire personală la Acela, pe care Dumnezeu „L-a înviat” ca să împlinească făgăduințele Sale. Isus al evangheliilor este Fiul din Psalmul 2. Isus, „*născut din sămânța lui David, după trup*”, era în natura Sa proprie, originală și veșnică Fiul lui Iehova, căruia Iehova I-a zis: „*Tu ești Fiul Meu*”.

Trebuie să observăm că partea a doua din Psalmul 2.7, „*astăzi Te-am născut*”, de asemenea aruncă o lumină clară asupra împlinirii făgăduințelor date poporului Israel. Dacă prima parte redă cine va fi Cel care va împlini făgăduința („Fiul”), partea a doua lasă să se vadă felul împlinirii ei (întruparea Sa ca Om). Se exprimă foarte clar că împlinirea făgăduinței constă în „ridicarea” Sa. Cuvintele apostolului spun: „*Dumnezeu, potrivit promisiunii Sale, a ridicat lui Israel un Mântuitor, Isus*” (versetul 23) și: „*Dumnezeu a împlinit-o ... ridicând pe Isus*” (versetul 33, nu așa cum traduce Luther: „a înviat”). Acest „a ridica” sau „a aduce în lume” corespundea prorociei: „*Aastăzi Te-am născut*”. La întruparea Sa ca Om El, Fiul veșnic, a devenit la timpul hotărât „Împăratul iudeilor, care S-a născut” (Matei 2.2).

Dacă ținem bine seama de contextul din Faptele Apostolilor 13.33, unde se găsește citatul acesta, ne devine clar timpul în care a avut loc „nașterea” prorocită în psalm. Ascultătorii lui Pavel au fost învățați că ea a avut loc în momentul când Fiul lui Iehova a apărut pe linia făgăduinței. Începând de la David au fost păstrați urmașii mesianici și continuați în succesiune neîntreruptă până la Domnul Isus, care S-a născut în Betleem: genealogia din evanghelia după Matei capitolul 1 și evanghelia după Luca capitolul 3 arată clar aceasta. Cu această

naștere Iehova a introdus pe Fiul Său pe linia împărătească a făgăduinței și mărturia scrisă, care aștepta demult împlinirea, a devenit realmente adevărată: „*Astăzi Te-am născut*”.

Ridicarea și învierea

La comentarea versetului 33 și a versetelor următoare au luat loc naștere unele încurcături prin presupuneri nejustificate, că trezire înseamnă înviere, când este vorba să se traducă verbul din limba greacă *anisteemi*. Deoarece acest verb se întâlnește în ambele versete (33 și 34), s-a afirmat că în ambele locuri este vorba de învierea Domnului. Dar această concluzie nu poate fi justificată printr-o cercetare mai atentă. În ultimul verset (versetul 34) este așa numai prin faptul că înțelesul lui este limitat printr-o afirmație precisă, „dintre cei morți”. Dacă citim acolo „dar că L-a înviat dintre cei morți”, atunci în mod sigur este vorba de învierea lui Hristos. Înțelesul general al verbului în limba greacă este însă, să așezi o persoană într-o anumită poziție sau într-o funcție. Și în acest sens general este folosit cuvântul în versetul 33: Domnul Isus a fost așezat în poziția de a fi Împlinitorul făgăduinței: „*Dumnezeu a ridicat pe Isus*”.

Același verb este folosit în sensul general și în Faptele Apostolilor 3.22: „*Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica, dintre frații voștri, un proroc*”; și la fel și în capitolul 3.26: „*Dumnezeu, după ce a ridicat pe Slujitorul Său, L-a trimis ...*”. Aceste două locuri nu se referă la învierea lui Hristos și nu există nimic în contextul apropiat care ar putea să limiteze înțelesul lor la acest eveniment; așa este însă cazul în Faptele Apostolilor 2.24,30 și 32, unde tema apostolului Petru este neîndoiește învierea Domnului.

Însă în versetul 34 al capitolului 13 cuvintele „dintre cei morți” limitează aplicarea „ridicării” la realitatea deosebită a învierii. Ar trebui să luăm seama că în același sens un alt verb, *egeiro*, cu și fără supliment se întâlnește în versetele 22 și 30. În primul caz înțelesul este general: „*Le-a ridicat împărat pe David*”. În ultimul însă se referă la învierea lui Hristos, ceea ce devine clar prin adăugarea afirmației limitative „Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți”.

Deci învierea lui Hristos a fost reacția lui Dumnezeu la vinovăția iudeilor, care au omorât pe Împlinitorul făgăduinței Sale. Prin învierea Domnului Isus El le-a dat „*harurile, cele de crezut ale lui David*”, așa că apostolul aplică locurile din Scriptură citate din Isaia și Psalmul 16 la Cel înviat, care nu trebuia să vadă putrezirea. În această Persoană sfântă, care a fost înviată dintre cei morți, s-au împlinit cu adevărat făgăduințele. Și prin „Acesta” se vestește pretutindeni vestea bună a iertării păcatelor; „și oricine crede este îndreptățit prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi îndreptățiți prin legea lui Moise” (versetele 38 și 39).

Ce predică plină de autoritate a apostolului a fost aceasta! Adevărul despre filiațiunea Unului lui Iehova este baza de neclintit pe care se clădește toată structura de har a lui Dumnezeu și de guvernare a lui Dumnezeu. Și tocmai Acesta a fost Acela la care s-a referit mărturia lui Pavel atunci când el a vorbit în Antiohia și Pisidia urechilor surde ale iudeilor nepocăiți. Pe lângă aceasta apostolul, când a văzut că acest auditoriu cu toate acestea a respins credința în Fiul lui Dumnezeu, a adresat invitația Evangheliei națiunilor (Capitolul 13.46); Aceasta corespundea cuvintelor lui Iehova adresate Robului Său, care este Fiul Său (Isaia 42.6; Faptele Apostolilor 13.47).

2. Numele unic în felul lui al Fiului

La începutul epistolei către Evrei Duhul Sfânt citează Psalmul 2, ca să arate gloria personală a Fiului, în a cărei Persoană Dumnezeu a vorbit acum. Epistola prezintă evreilor credincioși o multitudine de mărturii ale Scrierilor lor, care se referă la Hristos și la lucrarea Sa. Cuvintele proprii ale lui Iehova adresate Lui stau în fruntea acestei înșiruirii mărețe de mărturii incontestabile: „*Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut*” (Evrei 1.5).

Cu aceste cuvinte, care au fost preluate din cuvintele sfinte în introducerea epistolei, se dovedește că în cele din urmă Dumnezeu „*ne-a vorbit în Persoana Fiului*” (Versetul 1 și 2). Acum S-a arătat Unul, care a moștenit „Numele mai presus de orice nume” al Fiului și de aceea are întâietate față de toate. Alții din înaintașii Lui au purtat titlul de proroc, sau de preot sau de împărat. Și îngerii au fost mediatorii comunicărilor divine, și chiar și acest Unul, care era mai sublim decât ei toți, „Îngerul lui Iehova”, a vorbit în trecut oamenilor. Dar acum Dumnezeu ne-a vorbit în Fiul.

Îngerii sunt mai presus de oameni, dar sunt mai prejos de Fiul

Știm că în între diferitele categorii de ființele create, îngerii ocupă o poziție care este mai presus de a oamenilor (Psalmul 8.5). Se poate așeza Isus Hristos în rândul îngerilor? Nu, Duhul Sfânt nu vrea să permită să se ridice în inimile noastre un astfel de gând nimicitor prin lipsă de învățătură. El mărturisește despre Domnul Isus, că El, după ce a făcut curățirea păcatelor, S-a așezat la dreapta Măririi în locurile prea înalte, „*luând un loc cu atât mai presus de îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor*”. Fiul a devenit acum „cu atât mai presus”, precum Numele Său în trecut era „mai minunat”, decât al acelor cei mai înalți demnitari ai oștirilor cerești.

Această mărturie se referă la fel ca mărturia lui Ștefan la Domnul Isus, care acum este în gloria lui Dumnezeu. Acela, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferito, este acum înălțat „*fiindu-I supuși îngeri și autorități și puteri*” (1 Petru 3.22). Duhul Sfânt aduce valoarea Sa, care se întemeiază pe adevărul referitor la Persoana Sa și la Numele Său, în legătură cu șederea la dreapta Măririi, cu mult mai presus decât îngerii. Numele Său, Fiul, există înaintea oricărui titlu, și El este baza pentru titlul diverselor demnități.

Fiul este „*cu atât mai presus decât îngerii*” nu prin faptul că El a obținut gloria care a urmat în urma mântuirii veșnice, pe care El a făcut-o pentru noi, ci pentru că El în Ființa Lui este foarte deosebit de îngeri. „*El a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor*”. Pe baza propriilor Sale drepturi personale El posedă Numele de Fiu, ceea ce nu este valabil în cazul îngerilor. Fără îndoială „Numele mai presus de orice nume” include în sine în afară de „Fiu” și „Dumnezeu” și „Iehova”, așa cum se arată aceasta mai târziu în același capitol (versetele 8 și 10), dar noi studiem acum numai primul din aceste Nume.

„Superioritatea” Celui necreat

În ce constă „superioritatea” deosebită sau întâietatea Numelui „Fiu”, specific Vorbitorului autorizat și Trimisului lui Dumnezeu (versetul 1)? Privit în sensul creației, în alte locuri

expresia „fiu” se referă la îngerii (Iov 2.1; 38.7). În baza originii lor ca ființe inteligente și „duhuri slujitoare” – destinate pentru a face slujbe în cer (Psalm 103.20) – ei constituie o grupă deosebită de ființe, care sunt numite fiii lui Dumnezeu, care „este un Duh”. Acest Unul, care ne este prezentat în Evrei 1, este de asemenea Fiu, dar ni se atrage atenția de Duhul Sfânt, că în cazul Lui cu acesta este legat un sens profund al întâietății, pe care primii nu îl au. El este Fiul în baza dreptului Său propriu veșnic, în timp ce îngerii sunt fii pe baza poziției și activităților lor, care li se cuvine ca duhuri create în ordinea creației. Ei datorează lui Dumnezeu existența lor spirituală, așa cum fiii o datorează tatălui și cum creaturile o datorează Creatorului.

Citatul din Psalmul 2, redat spre confirmare, arată clar superioritatea nespuse de mare a Fiului veșnic față de toți îngerii, chiar dacă aceștia sunt numiți „fii ai lui Dumnezeu”. „*Și căruia dintre îngeri i-a zis El vreodată: „Stai la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale?”*” Iehova a salutat pe Fiul ca Fiu în relația veșnică, neschimbătoare a Dumnezeirii. Niciunul din îngeri, nici măcar cel mai mare în acest cel mai înalt rang al ființelor create, nu a fost apelat vreodată în această formă de Dumnezeu.

Lui Adam, care era un fiu al lui Dumnezeu prin insuflarea în el a duhului de viață, sau unui înger, care era un fiu al lui Dumnezeu ca duh creat, Dumnezeu, după ce l-a chemat la existență, îi putea spune: „*Tu ești fiul Meu*”; dar nu ar fi de crezut că Dumnezeu ar fi putut să-i spună aceasta vreunui din ei înainte ca ei să fie în domeniul creației. Însă Iehova a putut să Se adreseze în felul acesta Fiului Său, și El a făcut-o chiar. Și toată dimensiunea citatului din Psalmul 2 depinde de faptul că el se poate aplica exclusiv la Fiul, care, fără să fie născut, era Fiul veșnic înainte chiar de a fi născut în timp ca Fiul întrupat ca Om.

Prin această mărturie concludentă s-a păstrat gloria personală a Aceluia în care Dumnezeu a vorbit. Fiul Se deosebește nu numai prin rang de îngeri, așa cum un arhanghel se deosebește de oștirea îngerilor peste care el domnește; diferența nelimitată constă în aceea că Fiul veșnic nu aparține creației, în timp ce aceia au devenit fii ai lui Dumnezeu prin creare. Când Fiul a fost „născut” în timp și a fost puțin mai prejos decât îngerii, din cauza suferințelor morții, relația Lui veșnică ca Fiu a rămas nevătămată în Dumnezeire. El nu Și-a însușit Numele de Fiu pe baza activității de Mijlocitor, care l-a fost încredințată, ci El l-a moștenit și S-a folosit de El în baza dreptului Său personal, propriu.

3. Filiațiunea veșnică și preoția

Psalmul 2.7 este o mărturie puternică despre personalitatea veșnică a Fiului și despre întruparea Sa ca Om, Hristosul. În epistola către Evrei 1 locul este pus în legătură cu Acela în care Dumnezeu S-a coborât și ne-a vorbit; el mai este citat încă o dată în Evrei 5.5, dar aici în legătură cu venirea noastră înaintea lui Dumnezeu, pentru care avem nevoie de slujba de Mare preot a lui Hristos. „*Isus, Fiul lui Dumnezeu*” este Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre: ca Apostol El a venit de la Dumnezeu la noi și l-a revelat pe deplin – ca Mare Preot, noi venim prin El la Dumnezeu. El este Dumnezeu și Om într-o Persoană și tocmai de aceea El este potrivit în chip minunat atât să reprezinte pe Dumnezeu înaintea oamenilor, cât și pe om înaintea lui Dumnezeu. Tema deosebită a acestei epistole este să prezinte acest adevăr dublu în plinătatea lui divină, exprimat sub diferite aspecte în această epistolă.

Evrei capitolul 5 are ca subiect introducerea lui Hristos în funcția de Mare Preot, așa cum ea este studiată în legătură cu Aaron. Dumnezeu a pus pe leviți în funcția de preot, făcându-l pe Aaron căpetenia neamului preoțesc. Nimeni nu își aroga onoarea de a fi preot, așa cum a vrut Core. Nici Domnul nostru nu a luat această funcție ilegal. Hristos Isus S-a supus pe deplin autorității lui Dumnezeu. „*Măcar că era Fiu, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit*”.

Și atunci când a luat funcția de preot s-a văzut supunerea Lui. „*Hristos nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel care I-a zis: ‚Tu ești Fiul meu, astăzi Te-am născut’.* Și cum zice iarăși într-alt text: *‚Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.’*” Hristos nu S-a glorificat singur prin funcția de preot, ci El a fost onorat de un Altul cu această slujbă, cu slujba de preot, care în „rânduiala” ei este mai presus de aceea a lui Aaron.

De ce găsim două citate din Psalmi?

Cine L-a glorificat? Ambele locuri din Psalmi (Psalmul 2 și Psalmul 110) citate în Evrei 5.5 și 6 arată că Iehova a rostit numirea Sa. Era Iehova, Cel care a zis: „*Tu ești Fiul meu*” și la fel „*Tu ești Preot*”. În cazul lui Aaron Iehova a spus lui Moise: „*Apropie de tine pe fratele tău Aaron ... pune-l deoparte în slujba Mea ca preot*” (Exod 28.1). Dar când El Îl glorifică pe Hristos, nu este nici un mijlocitor, căci Iehova a vorbit direct Fiului Său: „*Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.*”

Acest verset din Psalmul 110 arată foarte clar că el este o explicație la faptul că Hristos „*nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot*”. Dar de ce s-a intercalat citatul din Psalmul 2? Nu dă Duhul Sfânt prin aceasta mărturia Sa proprie despre acea glorie personală a Fiului, care era deja înainte de preoția Sa? Înainte ca El să fie salutat ca mare Preot, Iehova I S-a adresat în veșnicie deja cu „*Fiul Meu*”. Și înainte ca El să fie numit Mare Preot, El a fost „născut” la împlinirea vremii, Fiul devenind Om. La întruparea Sa ca Om El a fost numit Isus; în ceea ce privește Persoana Sa proprie, Numele Său veșnic este: Fiul lui Dumnezeu; aceste glorii le găsim combinate în expresia „*Isus, Fiul lui Dumnezeu*”, Cel care este Marele Preot al nostru – înălțat mai presus de toate cerurile (Evrei 4.14).

Un rezumat scurt

Am încercat în lumina interconexiunilor celor patru versete, în care se regăsește Psalmul 2.7, să înțelegem importanța deosebită a acestor locuri profunde. Așa cum aurul curat, țesut în efodul marelui preot dădea întregii structuri unitate, tărie, valoare și durabilitate, tot așa adevărul despre filiațiunea veșnică în această mărturie împătrită este strâns și de nedespărțit legat cu Acela, pe care Iehova L-a născut. Asemenea mantalei Sale fără cusătură, așa era gloria Sa divină și omenească – s-ar putea spune – „*o singură țesătură de sus până jos*”.

1. În Psalmul al doilea Iehova ia guvernarea de la imperiile mondiale rebele și o încredințează Împăratului Său uns, care este Fiul Său în relație absolut personală, și la timpul hotărât Iehova Îl naște, pentru ca Fiul Său, venit în trup omenesc, să preia cea mai înaltă autoritate de guvernare și glorie pe Muntele Său sfânt Sion.

2. În Faptele Apostolilor 13 tema este împlinirea făgăduințelor date lui David în „Isus”, pe care Dumnezeu L-a ridicat, prin aceea că L-a trimis la propriul Său popor, care L-a răstignit în mod ticălos. Persoana, care a venit acolo, era El, Cel despre care psalmistul a scris. „Isus”, pe care L-a răstignit poporul ales, El era Fiul lui Iehova și Cel născut de Iehova, în concordanță cu mărturia propriilor lor Scrieri.

3. În Epistola către Evrei 1 sunt revelate în legătură cu dispariția rânduinelor mosaice provizorii, pe care poporul le-a primit prin înger (Faptele Apostolilor 7), gloriile personale ale Aceluia prin care Dumnezeu vorbește acum. Fiul stă în contrast mare cu îngerii, El fiind numit „Fiul Meu” de Acela care numai El știa de relațiile personale care existau în Dumnezeu din veșnicie.

4. Epistola către Evrei capitolul 5 ne prezintă cum Hristos este apelat sau este salutat de Dumnezeu ca mare Preot după rânduiala lui Melhisedec; aceasta este o rânduială la baza căreia nu stă moștenirea în succesiune, ca la Aaron. Hristosul suferind și ascultător a fost glorificat în această rânduială pe baza filiațiunii Sale veșnice; aceasta o confirmă Psalmul 2.7, unde atât gloria Sa înainte de întruparea Sa ca Om cât și coborârea Sa în trup de carne sunt prezentate credinței și adorării tuturor acelor care mărturisesc Numele Său.